

Kritika - Harry Potter és a Halál Erekllyéi 2.rész

2011 július 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Négy esztendővel a könyv megjelenése után végre moziba kerül a Harry Potter és a Halál Erekllyéi második része, és ezzel lezárul az utóbbi idők egyik legsikeresebb, legnagyobb bevételt hozó és legtöbb rajongót maga köré gyűjtő sorozata.

És ez a tíz esztendő bizony nem csupán a készítőket és forgalmazókat pénztárcáját tömte tele, de a nézőközönség számára is legtöbbször sokkal többnek bizonyult, mint holmi átlagos, egyszer nézhető és könnyen emészthető látványozás. A hét részből, illetve nyolc filmből álló történetfolyam túlzás nélkül új világot teremtett milliók számára világszerte, a szereplők sokszor jobban a szívünkhöz nőttek, mint arról a legtöbb szappanopera gárdája valaha is álmodhatna, az abszolút klasszikus alapokból táplálkozó cselekmény pedig olyan megvilágításba helyezte a jó és a gonosz örökös küzdelmét, ami túlzás nélkül a szórakoztató irodalom legnagyobb mesterműveinek sorába emeli a varázslótanoncok megpróbáltatásainak történetét.

A könyvek és filmek összehasonlítása már a kezdetektől örökös vitatémát jelentett a rajongók között. Voltak, akik a történetben és a cselekményben bekövetkezett valamennyi változtatást szentségtörésként éltek meg, mások úgy vélték, a műfajok különbözősége okán ezek időnként elkerülhetetlenek voltak. Nehéz igazságot tenni, melyik félnek is van igaza. Annyi azonban bizonyos, hogy a rendezői székben a Fox Rendje óta kimozdíthatatlan David Yatesnek a stúdió végre elég időt hagyott arra, hogy megvalósítsa az elképzeléseit. Lássuk be, erre szükség is volt, mert bizony a Harry Potter könyveket nem kifejezetten úgy írták meg, hogy azok flottul működjenek a filmvásznon. A sokszor 5-600 oldalnyi történetet egy két órás akció-kalandba sűríteni nem csekély feladat, sokszor ki is lógott az a bizonyos lóláb. Ám ekkor jött a Warner stúdió ötlete, miszerint bontsák a befejező epizódot két különálló részre, hogy ezzel megfelelő keretet biztosítsanak az epikus történet lezárásának. Legalább is ez volt a hivatalos magyarázat, amit igyekeztek letuszkolni a tükön ülő rajongók torkán. Így aztán hónapokkal ezelőtt kaptunk egy viszonylag lassú tempójú első részt, ami viszont a rendelkezésre álló idő viszonylagos bővsége révén meglehetősen hű könyvadaptációnak bizonyult. A nézők pedig jól tudták, hogy a második epizód érkezésével felpörögnek majd az események.

Ha valamit el lehet mondani az utolsó részből, akkor az az, hogy tökéletesen kielégíti majd a rajongók elvárását. A látványban nem lesz hiány, de azzal ezt megelégen sem volt gond, és ha a készítőket mindössze ennyivel próbálták volna eladni ezt a filmet, könnyen hoppon maradhattak volna. De erről szó sincs! Ugyanis a fő mozgatórugót az

egymást ér? érzelmi hullámok magaslatai és mélységei jelentik, amelyek igazán mesterien követik egymást. Ami ezt igazán különlegessé teszi, hogy a dolog nem megy át szirupos csöpögéssé, nincsenek giccses nyáltengerek. A néz? átéri a szerepl?k helyzetét, szenvedéseit és érzéseit, és néhol igazán megrendít? és szívszaggató jeleneteknek lehet tanúja. Természetesen arra nincs mód, hogy a könyv ráér?s tempójában minden részletet kell?képpen kifejtsenek, így olykor elkerülhetetlen egy kis szájbarágás, de ez soha nem er?ltetett és nem is megy túlzottan a pörg?s cselekmény rovására.

Mert bizony az el?z? részhez képest töménytelen mennyiség? akcióban lesz részünk, amelynek csúcspontja a Roxfort ostroma, ami egyébként a teljes film nagy részét kiteszi. És itt már szó sincs dajkamesér?l. A szerepl?k úgy hullanak a jó és a rossz oldalon egyaránt, hogy azt még a 80-as évek akciófilmjei is megirigyelték volna. Lényegében másfél órán át mészárolják egymást a felek, míg végül sor kerül Harry és Voldemort mindent eldönt? utolsó összecsapására.

A Sötét Nagyúr bukásáig azonban az út h?seink számára meglehet?sen rögsnek bizonyul majd. Folytatódik a lélekdarabkákat ?rz? horcruxok felkutatása és megsemmisítése, miközben a sorozatban felt?nt valamennyi szerepl? élethalálharcot vív azért, hogy ehhez elegend? id?t biztosítson Harry, Hermione és Ron számára. Az iskolát, amely oly sok kalandnak volt a színhelye, gyakorlatilag porig rombolják a harcok során, és ahogyan a könyvben már megtapasztaltuk, senki sincs biztonságban. Akik már olvasták a történetet, nem számíthatnak különösebb meglepetésekre, de akik csupán a filmeket látták, bizony jó, ha felkészülnek sok kedvelt karakter elhullására. Külön érdemes kiemelni, hogy az eddigi epizódokkal ellentétben, és a történetnek megfelelően viszonylag kevés humoros jelenetet láthatunk, ami még tovább növeli a drámai hatást.

Azonban semmilyen hatáskelt? elem nem érhet fel azzal a tudattal, hogy amit a vásznon látunk, az valóban mindennek a végét jelenti. Egy grandiózus történet végét, amely sok évvel ezel?tt egy b?bajos meseként indult el világhódító útjára, és most, ezzel a két órával ér véget, jóval feln?ttesebb és sötétebb köntösbe bújtatva. A néz? kicsit ilyen szemmel is figyeli a cselekményt, és erre a rendez?, ahogyan J. K. Rowling is tette, remek érzékkel rá is tesz egy lapáttal. Mikor Harry egy látomásszer? jelenetben Dumbledore-ral beszélget, és megkérdezi t?le, hogy mindez ugye csupán a képzeletében létezik, az öreg varázsló mosolyogva azt feleli, hogy természetesen igen, de attól még az egész nem kevésbé valóságos. Valamiért mindig úgy éreztem, ez egyfajta kikacsintás volt az olvasók felé; egy gesztus, amellyel azt próbálták üzeni, hogy hiába csak egy mesével van dolgunk, attól még ez a történet igenis fontos részét képezheti az életünknek, ami, ha akarjuk, örökké elkísérhet minket. Örültem, hogy ennek a pár mondatnak is helyet szorítottak a filmben.

A színészek, akik egykor gyerekként kezdték, szintén hozzák, amit elvárhatunk tőlük. Daniel Radcliffe Harry Potter szerepében megcselekedte, amit néhány résszel ezelőtt elképzelhetetlennek véltem: szerethetővé tette a főszereplő karakterét. Le a kalappal a teljesítménye előtt, igazán remek munkát végzett. Rupert Grint és Emma Watson pedig nagyszerű társai voltak, ugyanúgy, mint az angol filmipar legnagyobb és legzseniálisabb színészeinek krémje. Minden, de tényleg minden együtt van ebben a filmben, ami által elmondhatjuk, hogy méltó lezárást kapott a sorozat. A moziban mellettem helyet foglaló hölgy például a film felétől kezdve folyamatosan a könnyeit törölgette, amivel feltehetően nem volt egyedül. És valóban, ennél nagyobb dicséretet el sem lehetne képzelni egy olyan alkotás esetében, aminek nyilvánvalóan ez (is) volt a feladata. Keserű lezárása egy korszakalkotó szériának, ami könyv formájában képes volt újra megszerettetni az olvasást olyan fiatalok millióival, akik egyébként maguktól soha nem vettek volna könyvet a kezükbe, és évről évre okot adott a mozi szerelmeseinek arra, hogy izgatottan várják az újabb részek bemutatóját.

Szomorú a búcsú. De minden nagy történetnek egyszer vége szakad, a függöny legördül, az embernek pedig el kell köszönnie azoktól, akik oly sok élménnyel gazdagították a személyiségét, és akik egy teljesen új, varázslatos világba engedtek betekintést számunkra, akik nyitottak voltunk ennek befogadására.

Sztakó Balázs

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalástról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

